

Jaroslav Velinský
/ukázka z románu

Mys
Mrtvého
muže

Ostrov Amsel se objevil v celé kráse na obzoru dřív, než za zádi lodi zapadly do moře kostelní věže Hafenu. Plavba netrvala déle než něco ke třem hodinám. Pobřežní nafták Freundschaft nepospíchal a opatrně sledoval cestu pečlivě vyznačenou černými, kuželovitými bójemi. Potom minul přístaviště vesnice Hütte, stočil se k západu, a pomalu snižuje rychlost, přiblížil se k hlavnímu městu ostrova, Kirchensteinu.

Posádka vyhodila přes zábradlí pneumatiky uvázané na lanech a Freundschaft mlaskavě přirazil ke kamennému molu. Pak zarachotila kotva.

Do hotelu to bylo dvě stě metrů a přístav připomínal zastávku městského autobusu.

Dvacet lidí si rozebralo kufry.

„To je hrůza,“ pravila našminkovaná dáma. „Abychom si sami stěhovali zavazadla.“

Vazoun s fajfkou se otočil a krátce na ni pohlédl.

„No, co koukáte, mladej,“ pravila dáma vlekoucí dva těžké kufry. „Co kdybyste mi takhle pomohl?“

Muž se ušklíbl. „Nesu sám dva kufry,“ namítl. „Mám si snad dát ty vaše na hlavu?“

Dvojčátka skotačila na špici pelotonu se dvěma stejnými kufříky polepenými pestrou směsicí nálepek. Některé byly ze sýrů, aspoň Dvořák to tvrdil.

Nakonec se celý dlouhý had s kufry nahnul do jídelny hotelu Viking. Chvilí se přeráželi jeden o druhého a mluvili všichni najednou. Do toho odříkal vedoucí hotelu uvítací projev.

Jozífek začal tleskat. Všichni ztichli. Když přestal, zatleskali také. Na každém stole stála československá vlaječka, u dveří stály v pozoru čtyři servírky nordických postav a vše bylo připraveno zahájit organizovaný freundschaft.

„Nyní bych prosila o trochu klidu,“ pravila natupírovaná průvodkyně. „Já se jmenuji Hilde Kraus a budu vám k službám po celý váš pobyt. Kdyby se vám něco nelíbilo, sdělte to mně. Pokud něčemu nebudete rozumět, sdělte to mně. A nyní přikročíme k rozdělení pokojů.“

„Hoch,“ zvolal Jozífek.

„Danke,“ usmála se Frau Hilde. „Vy vtipálek jedna.“

Turisté vesměs udělali „pst“ nebo „tc, tc, tc“.

„Bude tady veselo,“ ohodnotil to polohlasem Dvořák.

„Máte tady nejprve manželové Cejpa,“ zahájila dělení lebensraumu Hilde Kraus.

„Hier,“ děl tělnatý pán v brýlích. „Und zwei Tochter,“ dodal.

„Já dovedu česky, jako když bičem šlehá,“ děla paní Krausová. „Na mě nemusíte dělat násilí.“

Smetana tiše vyprskl.

„Manželové Cejpa by dostali číslo čtrnáct a šestnáct,“ pravila Frau Hilde. „Natürlich, jak si vy rozdělíte, je vaše věc, ano?“

„Danke schön!“ vykřikla paní Cejpová, a uchopivši několik kufrů, zase je pustila, když zjistila, že je nezvedne.

„Pardon,“ pravila hnědooká blondýna. „Zmýlila jsem se, to jsou moje kufry.“

Nakonec se rodina Cejpcovic vzdálila i se zavazadly a dělení pokračovalo. Příčinlivý hoteliér pobíhal a poctivě se snažil, aby dojem vystěhovaleckého tábora ještě zesílil. Veliký dostal dvoulůžkový pokoj s vyhlídkou na hřbitov. Smetana, který ho sdílel s ním, si velice liboval, neboť hřbitov byl barokní a kostelíček, stojící uprostřed, byl ještě starší. Veliký sice remcal, ale nakonec se utišil, když mu Smetana řekl, že od moře táhne.

Dvořák se ubytoval s Václavem Šandou, mužem se dvěma fotoaparáty. Sblížili se rychle, jakmile zjistili společnou nechuť k německému pivu. Dvořák ovšem neřekl, kde je zaměstnán. Václav Šanda ostatně také ne.

Gréta Hornová měla ze svého pokoje výborný výhled na zátoku Kirchenstein a viděla až k Hütte a k západu na písčné duny kryjící baltské

pobřeží. Co jí v pokoji vadilo, byla spolubydlící, hnědooká blondýna velkolepých tvarů.

„Už jste někdy byla u moře?“ zeptala se Gréty, sotva položily v pokoji kufry na podlahu. „Já už ho skoro nemůžu ani vidět.“

„Že sem jezdíte,“ řekla Gréta. „Na maďarské pusztě je také pěkně.“

Hnědoočka se usmála od ucha k uchu. Grétě to připadalo, jako by jí praskla hlava, ale vzápětí se to spravilo.

„Jmenuju se Anděla,“ prohlásila. „Je to hrozné jméno. Příjmením Smutná.“ A napřáhla ke Grétě ruku.

„Gréta Hornová,“ oplatila jí Gréta.

Chvíli si potřásaly rukama a odhadovaly se navzájem.

„Němka?“ zeptala se Anděla Smutná.

„Napůl,“ kývla Gréta. „Ale Češka, víte?“

„Co děláte? Máte stisk jako zápasník.“

„Osm hodin denně otloukám kámen.“

„Sochy?!“

„Sochy. A vy? Taky nemáte něžné ručky.“

„Kovošrot,“ odpověděla Anděla. „Kladivem do plechů a tak. Nepůjdeme k večeři?“

Šly. Nebyly jedinými, které to napadlo. V deseti minutách se jídelna zaplnila. Stoly byly prostřeny pro čtyři osoby.

„Promiňte,“ řekla Anděla. „Nevadí vám snad – ale vy tu také máte známé, že?“

Nakonec seděla Gréta s Velikým, Smetanou a Dvořákem.

Anděla Smutná byla halasně uvítána hromotlukem s lulkou. Stůl s nimi sdíleli hubený blondák a osmnáctiletý výrostek.

Dva číšníci rozesli polévku.

„Dobrou chuť,“ pravila Frau Hilde.

„Málcajt,“ šeptl Jozífek.

Lžice zazvonily.

Dvořák se tvářil jako mučedník.

„Jen vesele,“ pravila Gréta, polykajíc zmužile sladkou růžovou polévku.

I na její pologermánskou náтуру to bylo příliš.

Ostatní dělali, co mohli.

„Jiný kraj, jiný mrav,“ prohlásil moudře pan Cejpa, hlasitě mlaskaje. Frau Krause polévku odmítla.

Potom přinesli studenou mísu, jednu na každý stůl.

„Zase ty granolle,“ děl zhnuseně Smetana.

Ale byl tam také marinovaný úhoř, losos a uzený tuňák.

„Bier, oder Limonade?“ zeptal se číšník.

„Bier,“ ozvalo se unisono.

„Mošt,“ vmísil se do toho pan Cejpa. „Zweimal.“

„Bitte,“ řekl číšník a odklusal k výčepu.

Když byly na stoly rozestaveny sklenice piva a dva mošty pro Cejpvovic dvojčátka, odkašlala si Frau Hilde a děla: „Kdybyste se nezlobila, řekla bych leccos o tady tom pobytu.“

Všichni zbystřili pozornost.

„Na pláži je zakázáno používat nafouklé matrace,“ začala paní Krausová. „Na pět kilometrů od pláž končí hranice a mohli by se vás sebrat švédské parník. Jináč když nic, tak nic. Akorát když je na věži u pláž vlajka, tak nekoupat skrze vlnobití. Jinak se všechno může. Pláž se vám ukáže teď po večeři. Na druhá strana je Freikörperkultur, ale to vás nic, že ano. Oběd je –“

„Co je to Freikörperkultur?“ zašeptal Jozífek Grétě.

„Mravní bahno,“ zašklebila se Gréta. „Lid obého pohlaví vystavuje na odiv svůj exteriér. Ani děti nešetří.“

„Tam budu chodit,“ zatěšil se Smetana.

„Já taky,“ přiznala se Gréta. „Nemám ráda barevné disproporce, zvláště na hýždích.“

„Echm, echm,“ pravil Dvořák.

Zatím Frau Krause dokončila pokyny. Potom rozdala kartičky, kde každý napsal své nacionále a povolání.

„Budou vám sloužit jako Ausweiss,“ řekla roztomile.

„Jak se řekne německy svobodné povolání?“ zeptal se Jozífek.

„Frajkumšt,“ uchechtl se Dvořák.

Potom byly kartičky sebrány k orazítkování a dvacetihlavý štrůdl vyrazil za Frau Hilde.

Kráčeli písčitou cestou mezi nízkými dunami porostlými sporou, vybledlou trávou. Moře neviděli, ale cítili ho všemi póry.

Dokonce na rtech se jim ve chvílce usadila slaná pachuč. Pak potkali stádo černobílých krav.

„Bože!“ vykřikl zděšeně Smetana.

„Není jich tu moc,“ řekla s úsměvem Frau Hilde. „Ani je nevidíte. Jenom ráno jdou na pastvu a večer domů.“

„Kde mají garáž?“ staral se Jozífek.

„Kousek za Kirchensteinem je statek.“

„Tankešen,“ řekl Smetana s mongolským přízvukem.

„Prosím,“ odvětila Frau Krause. Taky to znělo spíš jako „brósím“.

Potom vystoupili na hřbet poslední duny.

Udeřilo je to do očí. Do obrovské modrozelené pláně se pomalu nořilo rudé slunce a tam, kde se dotýkalo obzoru, vystřelovalo po hladině nesnesitelně se lesknoucí prasátka jako skleněné žabky.

Vpravo a vlevo vbíhaly do moře dva skalnaté ostrohy korunované pokroucenými smrky a na širokém pruhu žlutošedého písku stála vesnička opuštěných košatin s pestrobarevnými stříškami.

Voda mírně pleskala a vršila na okraj pláže nové a nové chalupy, které se leskly a třpytily jako vánoční jmelí. Z hladiny se zvedl racek a s posměšným výkřikem zmizel přímo ve žhavém disku.

Veliký, Jozífek, Gréta, a dokonce i Dvořák mlčeli a všemi póry nasávali tu neopakovatelnou výlučnost chvíle.

Profesor Cejpa se na něco zeptal Krausové.

„Na ja,“ řekla se zářivým úsměvem. „Taky jeden zajímavost ostrova Am-sel. Pro obyvatele pevnin, ja?“

Koukala se přitom kamsi na sever.

„Hele,“ řekl Jozífek. „Věžička jakási.“

„To je maják, ty suchozemská kryso,“ zašeptala mu Gréta.

Na vzdáleném obzoru, tvořeném zubatým kopcem, se paprsky slunce odrážely na vrcholku kamenné stavby.

„Svítí celou noc,“ pravila Hilde Kraus.

„A co když praskne žárovka?“ zeptal se všetečně Smetana. „To musí mít strážce majáku fofr.“

„Nein,“ zavrtěla hlavou Krausová. „Maják je automatický, ja? Když zhasne, rozsvítí se náhradní reflektor. A kdyby zhasly oba, třeba při přetrženém

vedení, ozve se signál na stanici milice v Hütte. A za půl hodiny je tam četa opravníků.“

„Danke za prozradění,“ uklonil se dvorně Jozífek.

„Není zač,“ odvětila paní Krausová. „Rozdělte si teď slunítko, aby nena-staly hádky.“

„Já si beru tuhleto růžovou,“ zakdákala potěšeně paní Cejpková a vyrazila k jedné košatině.

Dav se rozprchl.

Chvíli nato už se dvacet lidí čvachtalo ve vodě. Dvojčátka Cejpkovic si házela pestrým punlíčem společně s nazrzlou útlou manželkou vysokého krasavce. Nebyla asi o mnoho starší. Na krku se jí houpal řetízek s lesklým přívěskem v podobě slunce.

Gréta, oděná do nesmyslně neviditelných plavek, pravila Jozífkovi, když se dostali trochu dál od výskajících rekreatů: „Nastal čas.“

„Pánbu s námi a zlý pryč,“ děl Jozífek, pokřižoval se a potopil.

„Zavolej Velikého a Dvořáka,“ pokračovala Gréta, když Jozífek vystrčil hlavu. „Půjdeme na malý výlet.“

„Daleko?“ zeptal se Smetana.

„Ani ne,“ uklidnila ho Gréta. „Jenom támhle za ten mys.“

„No jo,“ kývl Jozífek a vydal se ke břehu.

Jedno z dvojčat mu hodilo na hlavu míč.

„Jmenuju se Josef,“ zvolal Smetana a hodil míč zpět.

„Já jsem Jiřina,“ vykřikla dívka. „Chichichi,“ dodala.

„Ta druhá je taky Jiřina?“ staral se Smetana.

„Co to máte za pitomý nápady,“ pravila druhá dívka.

„Pavlo,“ zvolala z břehu paní Cejpková.

„Těší mě,“ zahulákal Smetana. Potom mu jakási potměšilá vlna podtrhla nohy a složila ho břichem do písku. O pár metrů vlevo přistála Gréta.

„Hahaha,“ udělal Dvořák, který už před chvílí vstal.

„Moc se nebavte,“ pravil Jozífek záhrobním hlasem. „Jde se kamsi za mys. Začíná makačka.“

„Fidonc,“ děl Dvořák.

Veliký stál kdesi na širém moři. Bylo mu po kolena a připadal si jako Gu-lliver v Liliputu. „Haló,“ zařval. „Tady je mělko.“

Zamávali na něj.

Přišel pěšky, cákaje kolem sebe na pět metrů. Přitom málem zašlápl drobného mužíka z Čedoku, který byl bez saka skoro průhledný. „Pardon,“ řekl mu. „Jmenuji se Augustin Veliký.“

„Nedělejte si srandu,“ zavrčel mužík. „Myslíte si, že se jmenuju Xaverius Nepatrný?“

„Každý máme něco,“ pravil Veliký a cákal se dál.

„Jsem Martin Klág,“ vykřikl za ním mužík. „Žertoval jsem.“

„Ano, ano,“ zvolal Veliký přes rameno a vylezl na břeh.

„Sakra, vy máte bicepsy,“ řekla mu Gréta.

„Dokonce několik,“ pravil Veliký. „Co se děje, budeme stavět sněhuláka?“

„Uděláme si nepatrnou procházku,“ řekla Gréta. „Támhle za tu skálu. Já bych vám konečně chtěla říct, proč jsme tady.“

„No – co se dá dělat,“ vzdychl Veliký.

Potom si přehodili své skrovné svršky přes ramena a vyrazili k severu.

Několik párů očí se za nimi podívalo s různými pocity.

Jenom dvojčátka skotačila, jak by se nic nedělo.

Ono se také nic nedělo; to se jenom na pláži ostrova Amsel cachtal v moři první turnus zahraničních turistů.

Mys, na který ukázala Gréta, nebyl tak blízko, jak se zdálo. Kousek od pláže začínala kamenná hradba, navršená tam zřejmě proto, aby moře nerozebralo ostrov na kousky. Každých dvě stě kroků vybíhaly do moře dlouhé, z balvanů sestavené vlnolamy, zpevněné ještě silnými kůly zaraženými do mořského dna.

Kráčeli v zástupu po vrcholku hráze. Po levé ruce měli moře, v němž už skoro zmizel rudý sluneční kotouč, a vpravo se pomalu zvedaly pobřežní skály.

Hráz skončila dřív, než došli k mysu, a pláž se zúžila na malý proužek písku. Byli bosí a šli raději vodou; písek se rychle ztrácel a nakonec byl nahrazen černobílými oblázky, provrtanými menšími i většími dírami. Jozífek několikrát blaženě zakvílel, shledávaje se mezi kamením s Věstonickou venuší.

Pak už se vodou nedalo jít; hopsali po kamenech, slunce zmizelo a moře hučelo víc a víc, vrhající svůj basový hlas proti kamennému zrcadlu strmých břehů ostrova Amsel.

Konečně došli k mysu.

Bylo už šero.

První se za příkrý a ostrý roh skály podívala Gréta.

„No jo,“ pravila rozpačitě. „Budete mi muset prominout –“

„Sakrblé,“ děl Jozífek. „Za který mys jsi to myslela?“

Za mysem se do dálky táhlo šedé pobřeží pokryté černobílými oblázky a velkým obloukem špelo k dalšímu mysu, ztrácejícímu se v šeru.

„To je asi tak stejně daleko,“ podotkl Dvořák.

„No bože,“ ušklíbl se Veliký. „Jen si vzpomeňte, jak jsme pobíhali po katastru padesát osm.“

„Jenže tam jsme honili vrahy,“ namítl Dvořák, odmítaje jakékoli srovnání s případem Spravedlivé pistole. „Tady se honíme za chimérou.“

„Já se můžu obléknout,“ děla Gréta.

„Spíš opačně,“ poznamenal chlípně Jozífek. „Když už se za něčím ženu –“

„Pokračujme,“ řekl Veliký. „Nějaký vrah se už najde.“

Pokud chcete vědět, jestli se Gréta svlékla a vrah se opravdu našel, pořídte si ultimátní dvousvazkový komplet **Případy Augustina Velikého & spol.** na <https://velinsky.mysterypress.cz/>